

til at fremme Ædrueligheden her i Landet, ikke tillige har fremsat et Forslag til en højere Beskatning af Spiritus. Saa vidt jeg ved, er Danmark det Land, der har den laveste Beskatning af Spiritus, og skønt der jo er forskellige Meninger om, hvorvidt det at gøre Spiritus dyrere vil indskrænke Forbruget af Spiritus, saa tror jeg dog, at den langt overvejende Mening gaar i Retning af, at det vil være et virksomt Middel til at begrænse Alkoholnydelser, at denne bliver dyrere, end det nu er Tilfældet i Danmark. Der var jo ogsaa i Ædruelighedskommissionen en stærk Stemning for, at vi maatte faa en højere Beskatning frem af spirituose Drikke. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse, hvad der staar i Kommissionens Betænkning om det Forhold. Der staar, „at Kommissionens overvejende Flertal mener, naar man udelukkende ser paa dette Spørgsmaal fra Ædrueligheds- Standpunktet, at en betydelig Forøgelse af Alkoholskatten utvivlsomt vil vise sig at være et særdeles virksomt Vaaben i Kamp mod Drikfældighed, og naar der, skønt Danmark staar som et af de Lande, der have den laveste Skat paa Spiritus, ikke er stillet positive Forslag om Forhøjelse af Skatten paa berusende Drikke, er dette alene begrundet i Ønsket om, at Kommissionen fremkommer enstemmig med sine Forslag“. Det fremgaar af disse Udtalelser, at der i Kommissionen var overvejende Stemning for, at der maatte blive fremsat Forslag om en Forhøjelse af Brændevins- skatten, og jeg vilde ønske, at det Spørgs- maal maatte blive taget med under Be- handlingen i det Udvalg, som jeg antager, at ogsaa denne Sag vil blive henvist til. — Med disse Bemærkninger skal jeg foreløbig slutte.

Tesdorpf: Maa det være mig tilladt at gøre opmærksom paa adskillige Bestemmelser, som ere misvisende her i dette Lovforslag. Der staar i § 7, i det tredie- sidste Stykke: „Til det enkelte Medlem af Nævnet maa der ikke ske Henvendelser angaaende en Persons egen eller en andens Bevillingsansøgning. Saadanne Henvendelser skulle ske skriftligt til Nævnet, der, om fornødent, kan tilkalde Ansøgeren til Møde for samme“. Og hvis man alligevel personlig henvender sig, underkastes man Straf ifølge § 13. Det er en ret drakonisk Bestemmelse. — Ligeledes staar der i § 18, 3die Stykke: „I det Hus, hvori Be- værtningen er indrettet, eller i Husets Nabolag maa der ikke af den, som driver

Beværtning uden stærke Drikke, ejheller af hans Folk eller Medlemmer af hans Husstand opbevares stærke Drikke i nogen som helst Mængde“. „Husets Nabolag“, ja, hvad er det? Det kan være en Mil, det kan være Hundrede Alen. — Der er andre Bestemmelser, der trænge til nærmere Oplysning, saaledes denne Bestemmelse i § 23: „Politiet kan til enhver Tid give Tilladelse til Udskænkning af ikke stærke Drikke under aaben Himmel. Den, der faar saadan Tilladelse, maa ikke medføre stærke Drikke eller opbevare stærke Drikke paa vedkommende Sted eller i dettes Nær- hed“. Det er ligesom det før fremhævede Udtryk vagt og ubestemt og trænger til nærmere Forklaring.

De her nævnte Punkter ere rimeligvis kun smaa i Sammenligning med § 14, hvor Kommuneafstemningen omtales. Der er jeg langt mere betænkelig end den ærede sidste Taler overfor denne Bestem- melse. Her gaar Folketinget, som ellers er Tilhænger af Flertalsherredømme, ganske mærkeligt hen og giver et meget lille Mindretal Herredømme og Hals- og Haands- ret over de bestaaende Herberger og Kroer og deres Ejeres hele Velfærd. Der kunne saa mange Tilfældigheder og personlige Interesser spille ind, at det paa ingen mulig Maade kan gaa an at beholde denne Bestemmelse. Lovgive vi videre ad denne Vej, risikere Landmændene f. Eks., at der en skøn Dag kunde komme en Lov, hvorved det blev forbudt en Mand at holde saa mange Svin, han ønskede, og at det saa ogsaa blev et Mindretal i Kommunen, som skulde bestemme, hvor mange Svin han maatte holde af Hensyn til den Spek- takel og Lugt, der følge med dem. Ja, den højtærede Konseilspræsident ler, og jeg skal indrømme, at det er en haltende Sammenligning, men vi have jo før hørt haltende Sammenligninger, f. Eks. den mellem Drikfældigheden og Tuberkulosen, mine ere ikke mere haltende. Den her foreslaaede Bestemmelse er i alt Fald uretfærdig overfor Beværtere og Herber- gere. Det ærede kongevalgte Medlem (Ny- gart), som først havde Ordet, udtalte, at Lovforslaget gaar ud paa at indskrænke Antallet af Kroer og Herberger. Det kan være meget rigtigt at have dette Formaal, men der bør tages alt muligt Hensyn til de alt bestaaende Herberger. Der er mange, som i Tillid til, at den Bevilling, som er givet, tilhører Stedet og Huset og vedblivende vil høre dertil, har bygget og udvidet Huset. En skønne Dag ved den vedkommendes Død vil et Mindretal i